

Helena Kubičková - Neděle

Když spíš s rukama podél hlavy, vypadáš skoro jako Bůh na kříži. Bůh z ebenu.

Pozoruju tě a říkám si: Jak dlouho se na tebe budu moct dívat? Jak dlouho se mnou zůstaneš? Pár minut, hodinu, den?

Nevím. A nechci na to myslet. Teď ne.

Spálila jsem včerejší den. Uschlý jako ty předchozí. Ještě mi doutná za zády.

Ten dnešní hoří tady, vedle mě.

Když jsem tě zahlédla stát v rohu s ostatními, nenapadlo mě, jak se to vyvine. Ale uprostřed cinkání skleniček a útržků hovorů jsem vnímala už jenom tebe.

Vybavuju si na tobě každou maličkost. Mezeru mezi zuby, dlouhé štíhlé prsty a nohy, které jako by nikde nekončily a splývaly s podlahou. Úplně samozřejmě tě ke mně donesly a zastavily se kousek od mých lodiček.

„Hezký výhled!“

Plynové lampy dole pod námi vydávaly zastřené, chvějivé světlo a vytvářely zvláštní šerosvit, tak typický pro tohle město.

„Jste tu poprvé?“

„Ano. Znáám to jen z vyprávění.“

Opřel ses o balustrádu balkonu a začal si mě bezostyšně prohlížet.

Ty oči! Dva temné terče uprostřed svítivé běloby. Čarodějná vejce od černé slepice, která se prudce smaží a prskají na pánvi. Černé díry, které přitáhnou všechno kolem a pak to pohltí.

Odvykla jsem takovým pohledům. Musela jsem honem něco říct.

„Líbí se vám tady?“

„Vy se mi líbíte. Máte krásné rovné vlasy. A přišla jste sama.“

Kdybys tak zvláštně nevoněl a nesáhl mi na rameno, všechno by bylo jinak! Ten krátký dotek zapůsobil jako tetovací jehla, když zajede na citlivé místo.

Ne, nic si nevyčítám. Jen mi je líto, že se to nestalo o pár let dřív.

Prohlížím si tvůj ospalý obličej. Tak souměrný. A mladý.

Sklouznu pohledem na krk, ruce a světlé, bezbranné dlaně, směřující vzhůru. Jako by se vzdávaly.

Už jsem se rozhodla. Jestli budeš chtít...

Opatrně se dotknu přívěsku, který ti visí na krku. I on je celý černý.

Okamžitě zareaguješ a uděláš prudký pohyb.

Pak otevřeš oči.

Škoda. Nechtěla jsem tě probudit.

Otevřeš ústa a dlouho zíváš.

Únavou? Nebo se chystáš odejít?

Jestli půjdeš pryč, nenapadá mě, jak ti v tom zabránit. Něčím tě zadržet? Nebo se na něco zeptat? Kdyby ses aspoň na mě podíval jako včera!

„Nic o tobě nevím. Jak se jmenuješ?“

„Jumapili.“

Divné jméno! Zní jako zdobnělina a vůbec se k tobě nehodí.

„Co děláš?“

„Závodím.“

„A vyhráváš?“

„Skoro vždycky. Musím, žívím velkou rodinu. Tys mě nikdy neviděla?“

Zavrtím hlavou.

Nastane rozpačité ticho.

Nenapadá mě, nač bych se zeptala a mlčení se protahuje.

Potom ho přeruší věta, které jsem se celou tu dobu bála. Možná proto, že jsem ji párkrát už slyšela.

„Půjdu, čekají na mě.“

Vstaneš a pomalými, línými pohyby si oblékneš kalhoty a košili.

Nemůžu se vynadívat na lesklou kůži, která má v ranním světle odstín palisandru.

Zachytíš můj pohled. Sundáš z krku dřevěnou figurku a položíš mi ji na dlaň.

„Pro tebe. Na památku.“

Držím v ruce ebenový přívěsek a snažím se rozluštit odřený, nečitelný nápis.

Nakonec se mi to podaří.

„Jumapili?...“

„Vlastně se jmenuju Leon, ale Jumapili mi říkají rodiče a kamarádi, protože jsem se narodil v neděli.“

Neděle... Černá...

To jsem někde slyšela, ale už si nevzpomínám, v jaké souvislosti. Stejně na tom nezáleží.

Naposled si tě prohlédnu.

Neumím nic předstírat a tak se dá snadno uhodnout, jak mi právě teď je.

Chvilku nade mnou postáváš a potom zkusíš být milosrdný.

„Než odjedu, možná se přijdu rozloučit.“

Neodpovím a otočím hlavu k oknu.

Odcházíš.

Jako by s tebou odešel i zbytek dne. A všechny další osamělé dny, které budou pozvolna usychat, až uschnou docela.

Bouchnou dveře.

Nesnáším ten zvuk. Znamená čekání.

A nesnáším rána. Tu každodenní rutinu s kávou a zprávami na malé obrazovce v kuchyni. Když se na ní jen tak, beze zvuku, pohybují miniaturní postavičky a strkají do sebe, křičí a nesmyslně se střílejí. Nesnáším řvoucí fanoušky. A všechny ty požáry, výbuchy, katastrofy a neštěstí, násilně vstupující do stereotypu samoty.

Jen málokdy ozvučím němý film před sebou. Dnes to udělám, protože zahlédnu na stadionu černá těla závodníků, směřující do cíle.

Sestřih včerejšího půlmaratonu. Zpozorním.

Tři běžci v čele závodu. Všichni ze stejné země a stejného kraje. Dělníci dlouhých tratí, kteří si běží pro vítězství. A obživu.

Cíl.

Triumf prvního závodníka. Dočasný a pomíjivý úspěch, který brzy někdo překoná.

Dobíhají také ostatní, ale jejich souboje a prohry už diváky nezajímají. Závod pro ně skončil tehdy, když se v cílové rovině objevili tři nejlepší.

Předávání cen. Mezi atlety, kteří jdou ke stupňům, zachytím známou tvář a povědomé pohyby.

Nejhezčí i nejsmutnější okamžik celého dne.

Tu chůzi znám... Tak se pohybují běžci z kmene Kalenjin. Vítězové.